

Miracle Sala Farré (Santa Maria d'Oló, 1967). Llicenciada en filologia clàssica, exerceix de professora de secundària i viu a Girona. Finalista en diversos certàmens literaris i primer premi de microrelats del diari *Ara* (2013), ha publicat contes en diferents mitjans, digitals i en paper, i en obres col·lectives (*Contes de Girona*, *El mossèn de les putes*, *A l'altra banda de l'ombra* i *Qui no té feina, el gat pentina*). Des de fa catorze anys participa mensualment en tertúlies literàries amb un grup d'amics lletraferits.

Troballes

Fins als setze anys les meves úniques joies van ser dues medalles, un parell d'arracades i un rellotge, regals que em venien del néixer i de la comunió. No me les treia ni per dormir, de tan acoblades que les percebia.

Amb en Roc, el meu primer nòvio, vam entrar en una casa abandonada al mig del Barri Vell de la nostra ciutat. Tenia la porta oberta, molta pols i capsos farcides de trastos. Només hi ha fantasmes, vam dir, i no ens feien por. Vam remenar-ho tot i vam trobar-hi un anell d'or. Me'l vaig posar, però m'estrenyia massa. En Roc, que aspirava a ser joier, va dir que me'n faria una arracada. —Quina forma hi vols? —El vent, li vaig contestar. Tant ell com jo ens sentíem una mica poetes i abraçàvem el món amb les paraules. Em vaig treure les

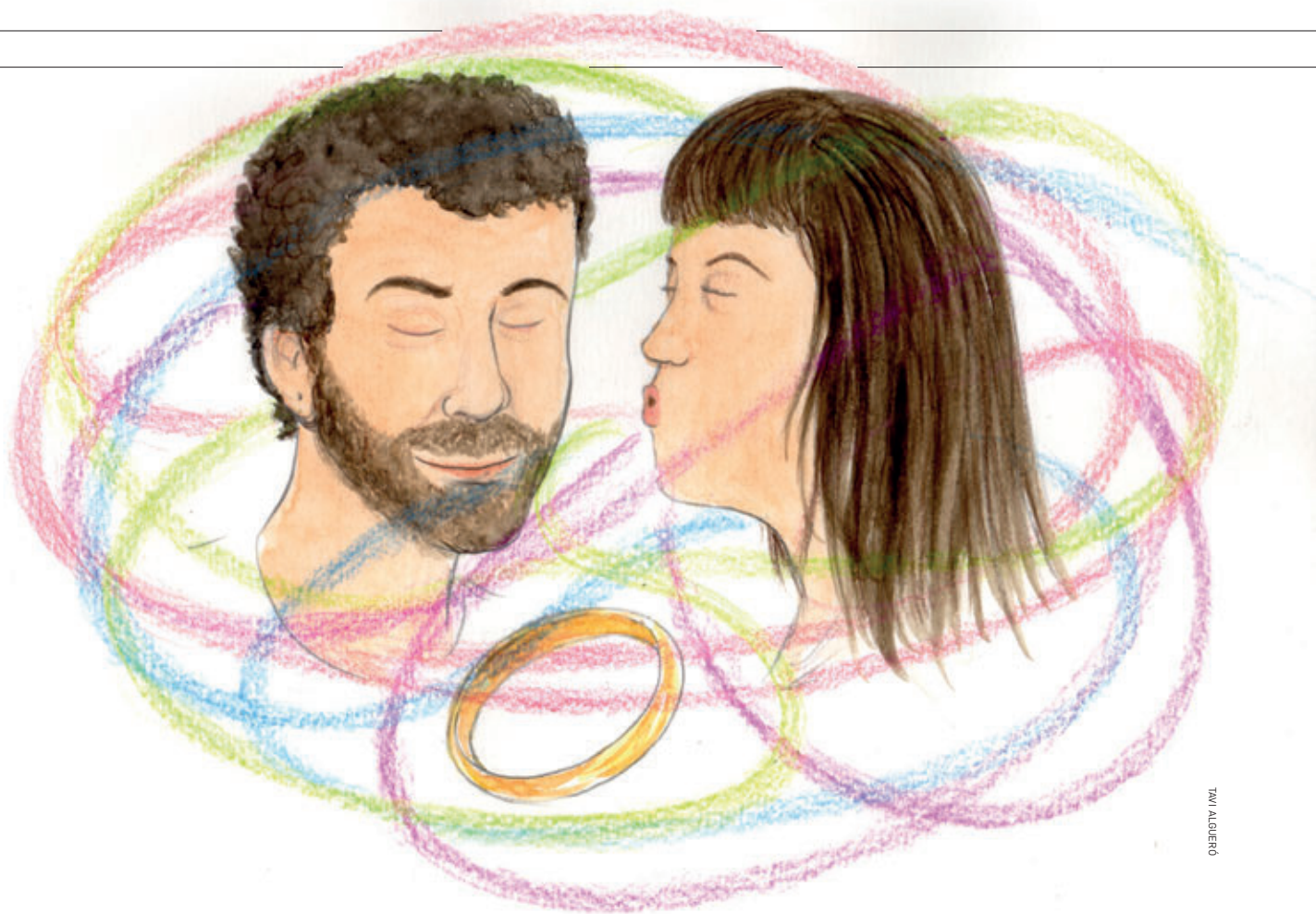
arracades del néixer i em vaig penjar el vent d'en Roc en una orella. L'altra la vaig deixar amb el forat buit. Perquè hi passin els somnis, m'agradava comentar. I vaig portar aquell oratge a les orelles fins que vaig anar a la universitat i vaig oblidar l'institut.

Després de vint anys de no veure'ns, l'altre dia vaig sorprendre en Roc en un carrer de Barcelona. Estava igual que sempre, prim dins la seva roba ampla, mig barbut i encara amb tots els cabells: va ser fàcil reconèixe'l. Roc!, vaig cridar sense pensar. I va quedar enganxat a la paret, com un anunci. L'havia espantat i prou, però de seguida va reaccionar i em va encertar el nom a la primera, tal com m'havia passat a mi. Tots dos havíem d'agafar el transport públic, ell el tren, jo l'autobús, i teníem una hora de coll.

*En Roc, que aspirava a ser joier,
va dir que me'n faria una arracada.*

—Quina forma hi vols? —El vent, li vaig contestar

TAVI ALABRERO

Vam anar a fer el got al bar més proper per explicar-nos la vida. Xerràvem de pressa, per encabir les nostres coses en un espai tan breu, però ens va sobrar temps i tot. Ell havia deixat l'afició per les joies, feia quinze anys que treballava a la mateixa oficina i encara vivia a casa dels pares. No havia sentit la necessitat de marxar-ne ni de transformar res. Continuava sent un home tranquil. Jo havia canviat deu vegades de feina, havia viscut en diverses ciutats i amb més d'una parella. Sempre amb aquell cuquet de no parar mai.

Però ningú no va treure el tema del cor. Vam fer l'últim glop de cervesa i ens vam dir adéu, sense donar-nos ni mòbil ni adreça electrònica.

Quan ens havíem separat i jo ja caminava cap a l'estació d'autobusos, em va cridar des d'un

tros lluny: ei, encara guardes l'arracada? I tant, li vaig respondre tot girant-me, plena de vent. Amb una correguda se'm va plantar al davant un altre cop, radiant com un dia de sol. I no te'n sobra una mica, d'aquest vent? I ens vam tornar a abraçar, com si el comiat d'abans no ens hagués servit de res. Deixa'm mirar-te les orelles, li vaig demanar. Les tenia foradades totes dues, i les hi vaig començar a bufar, suaument, com una brisa. Perquè hi passin els somnis, vaig dir-li mig enriolada. I el temps va fer mutis pels carrers de Barcelona, darrere els cotxes, la gent, els edificis, darrere el tren, que ell va perdre, darrere l'autobús, que jo no vaig agafar.

MIRACLE SALA FARRÉ

Jo havia canviat deu vegades de feina, havia viscut en diverses ciutats i amb més d'una parella. Sempre amb aquell cuquet de no parar mai